

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 420

ΕΤΟΣ ΙΗ'

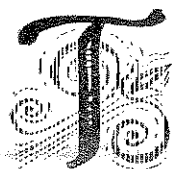
ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Η ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΝΗΣΤΕΙΑ

Ο ΑΘΕΣΜΟΝ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς γρηγοριανῆς μεταρρυθμίσεως καθίσταται ἔτι μᾶλλον ἐκδηλον εἰς τὴν περίοδον τοῦ Τριωδίου καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου, ὅταν τὸ Πάσχα ἑορτάζεται ὀψιμον. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ὡς γνωστὸν, ἐπέρχεται πλήρης σύγχυσις εἰς τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν κινητῶν, ἐκ τοῦ Πάσχα ἐξαρτωμένων, ἑορτῶν, ὑπαρχόντων κατὰ τὴν χρονικὴν ταύτην περίοδον ἐν χρήσει ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δύο διαφόρων ἡμερολογίων. Τὸ ἀποκορύφωμα δὲ τῆς ἑορτολογικῆς θλιβερᾶς συγχύσεως προβάλλει κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τῆς ὁποίας ἄρχεται ἡ λεγομένη Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡ ὁποία ἄλλοτε φαλκιδεύεται κατὰ 13 ἡμέρας καὶ ἄλλοτε ἀπαλείφεται τελείως ἀναλόγως μὲ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα.

Οἱ περὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ θέσμια ἀσχολούμενοι δύνανται νὰ βεβαιώσωσιν ὅτι ἐκ τῶν τεσσάρων Νηστειῶν τοῦ ἔτους, ἡ τῶν Χριστογέννων τεσσαρακονθήμερος καὶ ἡ τοῦ Δεκαπενταγούστου τῆς Παναγίας εἶναι νεώτερα θεσπίσματα τῆς Ἐκκλησίας· ἡ Μεγάλη ὁμως τοῦ Πάσχα Τεσσαρακοστή καὶ ἡ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν εἶναι θεσπίσματα Ἀποστολικά. Ἡ τοῦ Πάσχα θεσπίζεται ὑπὸ τοῦ

69ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος· ἡ δὲ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, ὑπὸ τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν Βιβλ. Ε', Κεφ. 20, καθ' ὅς Διαταγὰς οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι διακελεύουσι ταῦτα :

«Μετὰ οὖν τὸ ἑορτάσαι ὑμᾶς τὴν Πεντηκοστήν ἑορτάσατε μίαν ἑβδομάδα, καὶ μετ' ἐκείνην νηστεύσατε· δίκαιον γὰρ καὶ εὐφρανθῆναι ἐπὶ τῇ ἐκ Θεοῦ δωρεᾷ καὶ νηστεύσαι μετὰ τὴν ἄνεσιν» (*).

Καθὸ λοιπὸν θέσπισμα, ὅπερ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ συνειδήσει ἀνεγνωρίσθη ὡς Ἀποστολικόν, ἐτηρεῖτο πάντοτε μετ' ἰδιαίτερας εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ, τιθέμενον εἰς ἀνωτέραν μοῖραν καὶ ὑψηλοτέραν περιωπὴν πάσης ἄλλης νομοθεσίας, διότι πᾶσα περιφρόνησις πρὸς τὰς Ἀποστολικὰς Διατάξεις ἐνομίζετο, ὡς καὶ πράγματι εἶναι, ἀσέβεια πρὸς τὰς Διατάξεις αὐτοῦ τοῦ Κυρίου εἰπόντος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ περὶ τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ «Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει· καὶ ὁ

(*) Εἰς τὰς κυκλοφοροῦσας ἐκδόσεις τὸ κείμενον παρουσιάζει μίαν περίεργον διαφορὰν «... καὶ μετ' ἐκείνην νηστεύσατε μίαν». Ὁ ἱεροδιδάσκαλος ὁμως Μακάριος εἰς τὴν «Εὐαγγελικὴν Σάλπιγγα» ἐνθάρμως βεβαιοῖ ὅτι «Εἰς τοὺς τύπους τῆς Ἱταλίας εἶναι διεφθαρμένη τούτη ἡ προσταγή· καὶ οὕτως (ὡς ἡμεῖς ἀνωτέρω καὶ αὐτὸς εἰς τὴν «Σάλπιγγά» του γράφει ἀνεῦ δηλαδὴ τοῦ «μὶ α ν») εὐρίσκεται γεγραμμένη αὐτὴ ἡ προσταγή εἰς παλαιότατον βιβλίον μεμβράδιον τῆς βασιλικῆς Μονῆς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (ἐν Πάτμῳ), ἐπὶ θεῷ μάρτυρι» (Δόγ. Β' Κυρ. τοῦ Ματθ.).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ φίλοι Γρηγόριος καὶ Βασίλειος πρὸς ὀλίγον σχετισθέντες μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀπεκόμισαν ὀδυνηρὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις, διότι διέγνωσαν τὸ ἀνώμαλον ἦθος τοῦ μέλλοντος αὐτοκράτορος καὶ τὰ ἔκτροπα φρονήματα, ὥς ζωηρότατα ἐμφαίνει ὁ Γρηγόριος εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ κατὰ Ἰουλιανὸν στηλιτευτικούς λόγους, καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἐπομένῃ ζωηροτάτῃ περιγραφῇ τοῦ δευτέρου ἐξ αὐτῶν: «Ἐμοί

ἀθετῶν ἡμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με» (Λουκ. Ι, 16). Ἀξιωμακόμενον δὲ εἶναι καὶ τὸ ἱστορικόν, καθ' ὃ ὁ Πατριάρχης Κων(σταντινουπόλεως) Καλλίνικος ὁ Δ' (1757) ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ὑπέστη ἐξευτελισμούς μέχρι δαρμῶν καὶ ἐξεβιάσθη εἰς παραίτησιν μετὰ ἑξ μηνῶν καὶ ὀκτῶ ἡμερῶν πατριαρχίαν, ἐν τέλει δὲ καὶ καθηρέθη, διότι μετὰ τῶν ἄλλων καινοτομιῶν ἐπεχείρησε νὰ περιορίσῃ καὶ τὸν χρόνον τῆς Νηστείας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Δυστυχῶς, ἐπειδὴ πάντοτε «ἐν τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους σπείρει ἐν τῷ ἀγρῷ ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια», διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ λατρείᾳ δὲν ἀντεμετώπισεν ὡς ἔδει τὴν δέουσαν ἀποδοκιμασίαν παρὰ τῶν σημερινῶν χλιαρῶν περὶ τὴν τήρησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσπισμάτων χριστιανῶν. Ἡ ἔλλειψις θεοῦ ζήλου, τὸν ὁποῖον ἐμπνέει μόνον μία ἐνάρετος ζωὴ καὶ φιλόθεος πολιτεία, καὶ ἡ παχυλὴ ἀγνοία εἰς τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ θείας λατρείας εἶναι τὰ αἷτια τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἀναισθησίας εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῆς ἱερᾶς Νομοθεσίας. Εἰς παλαιότερας ἐποχάς, καθ' ἃς οἱ Χριστιανοὶ εἰργάζοντο τὴν ἀρετὴν ἐν πάσῃ προσπάθειᾳ καὶ ἐφύλαττον τοὺς ἐκκλησιαστικούς Νόμους ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ, οἳδὲποτε ἀπόπειρα ἀνατρεπτικὴ κατὰ τῶν θείων Διατάξεων ἀντεμετώπιζεν ἡνωμένην καὶ σθεναρὰν τὴν κοινὴν ἄμυναν. Ἀλλ' εἰς τὰς πονηρὰς ἡμέρας, ἃς διερχόμεθα, καθ' ἃς ἡ πατρόζουσα πίστις καὶ ἡ ἀγνότης τῶν ἡθῶν δημοσίᾳ καὶ ἀσυστόλως περιφρονοῦνται καὶ χλευάζονται, φοβούμεθα μὴ διέλθωμεν καὶ ἄλλας χείρονας δοκιμασίας· διότι ἂν ἐνὸς μὲν εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς Ἐκκλησίας ἔπαυσαν φρυκτωροῦντες οἱ τὴν καλὴν διαφύλαξιν αὐτῆς ἐνδεδειγμένοι καὶ ἐγγυώμενοι, ἂν ἑτέρου δὲ ἄπειροι εἰς ἀριθμὸν καὶ δεινοὶ ἐν πονηρίαις οἱ ἔσω καὶ ἔξω αὐτῆς κακὰ βυρσοδομοῦντες.

δὲ πόρρωθεν τρόπον τινὰ ἐωρᾶτο (τὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔκτροπον ἦθος καὶ ὁ ἐντεῦθεν κίνδυνος), ἐξ οὗ τῷ ἀνδρὶ συνεγενόμην Ἀθήνησιν. Ἦλθε γὰρ κακῆς ἄρτι τῶν κατὰ τὴν ἀδελφὸν αὐτοῦ νεωτερισθέντων... Διττὸς δὲ αὐτοῦ τῆς ἐπιδημίας ὁ λόγος, ὁ μὲν εὐπρεπέστερος καθ' ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐκεῖσε παιδευτηρίων, ὁ δὲ ἀπορητότερος καὶ οὐ πολλοῖς γνώριμος, ὥστε τοῖς ἐκεῖσε θύταις καὶ ἀπατεῶσι περὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν συγγενέσθαι, οὕτω παρησίαν ἐχούσης τῆς ἀσεβείας. Τότε τοίνυν οὐ φαῦλος ἐγὼ τοῦ ἀνδρὸς εἰκαστὴς οἶδα γενόμενος, καίτοι γε οὐ τῶν εὐ πεφυκότων περὶ ταῦτα τις ὢν, ἀλλ' ἐποίει με μαντικὸν ἢ τοῦ ἡθους ἀνωμαλία καὶ τὸ περιττὸν τῆς ἐκστάσεως, εἶπερ μάντις ἄριστος, ὅστις εἰκάσειν οἶδε καλῶς.

Οὐδενὸς γὰρ ἐδόκει μοι σημεῖον εἶναι χρησταῦ ἀγῆν ἀπαγῆς, ὅμοιοι παλλόμενοι καὶ ἀνασχοῦμενοι, ὀφθαλμοὶ σοβούμενοι καὶ περιφερόμενοι καὶ μαντικὸν βλέπων, πόδες ἀστατοῦντες καὶ μετοκλάζοντες, μυκτὴρ ὕβριν πνέων καὶ περιφρόνησιν, προσώπου σχηματισμοὶ καταγέλαστοι τὸ αὐτὸ φέροντες, γέλωτες ἀκρατεῖς τε καὶ βρασματοῦδες, νεύσεις καὶ ἀνανεύσεις σὺν οὐδενὶ λόγῳ, λόγος ἰστάμενος καὶ κοπτόμενος πνεύματι, ἐρωτήσεις ἄτακτοι καὶ ἀσύστατοι, ἀποκρίσεις οὐδὲν τούτων ἀμείνους ἀλλήλαις ἐπεμβαίνουσαι καὶ οὐκ εὐσταθεῖς οὐδὲ τάξει προοῖονσαι παιδεύσεως. Τί ἂν τὰ καθ' ἕκαστον γράφοιμι; Τοῦτον πρὸ τῶν ἔργων ἔθεασάμην, ὃν καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων ἐγνώρισα.

«Καὶ εἴ μοι παρήσάν τινες συνόντων καὶ ἀκουσάντων, οὐ χαλεπῶς ἂν ἐμαρτύρησαν, οἷς ἐπειδὴ ταῦτα ἔθεασάμην εὐθύς ἐφθεγξάμην, «οἷον κακὸν ἢ Ρωμαίων τρέφει», καὶ προσαγορεύσας καὶ γενέσθαι ψευδομάντις ἑαυτοῦ κατευξάμενος» κρεῖσσον γὰρ ἦν ἡ τούτων πλησθῆναι τὴν οἰκουμένην τῶν κακῶν καὶ τοιοῦτον ἀναφανῆναι τέρας οἷον οὐπω πρότερον».

Ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἰουλιανοῦ θαυμάζει τις τὴν παρατηρητικότητά τοῦ θείου Γρηγορίου, ἀλλὰ καὶ τὸ προφητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα δι' οὗ, προεῖπε τὰς δεινὰς συμφοράς, τὰς ὁποίας ὁ Ἰουλιανὸς θὰ ἐπροξένει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐὰν βασιλεύσῃ. Καὶ ἡ ἱστορία βεβαίως ὅτι ἡ πρόρρησις τοῦ Γρηγορίου ἐπληθύνεσε. Διότι ὁ Ἰουλιανὸς γενόμενος αὐτοκράτωρ ἐπὶ τρία καὶ ἡμισυ ἔτη ἐπολέμησε λυσσῶδῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιχειρήσας νὰ ἐπαναστήσῃ τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων καὶ ἕως οὗ κακῶς καταστρέφῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἔχουσ πολλῶν ἁγίων μαρτυρικὰ αἵματα.

Εἰς Ἀθήνας, τὸ πανελλήνιον τοῦτο κέντρον τῆς ἀνωτέρας παιδείας, συνέρρεον σπουδασταὶ ἐξ ὅλης τῆς ἀνατολῆς, πάσης ψυχοσυνθέσεως, πάσης οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς καὶ πάσης θεησκευτικῆς λατρείας. Οἱ δύο φίλοι Γρηγόριος καὶ Βασίλειος εὐρέθησαν μέσα εἰς ἐν μέγα πλῆθος φοιτητῶν ποικίλης ἡθικῆς συνθέσεως καὶ κοινωνικῆς τάξεως μὲ διαφόρους σκοποὺς μαθήσεως. Τοῦτο ἠνάγκασε τοὺς δύο φίλους νὰ ἐνώσωσιν ἐτι μᾶλλον στενωπὸν ἑαυτοῦς, ὥστε ν' ἀντιπεξέλθωσιν ἀλληλοενισχυόμενοι εἰς τοὺς περιβαλλόντας αὐτοὺς πειρασμούς καὶ διαφυλάξωσιν

ἐαυτοὺς καθαρὸς ἀπὸ τὸν ῥυπον τῆς ἀνηθικότητος, τὸ ρεῦμα τῆς ὁποίας τότε ἐν Ἀθήναις καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους χαρακτῆρας ἠπείλει νὰ παρασύρῃ. Εἰς τὰς συναναστροφάς των ἦσαν λίαν ἐπιφυλακτικοί. Εἰς τὰς συνομιλίας των μετὰ τῶν συνομιλίων νέων ἐδεῖκνυντο σοβαρότητα γεροντικὴν μὴδὲν τὸ αἰτοπον ἐπιτρέποντες εἰς ἐαυτοὺς οὔτε νὰ εἰπῶσιν, οὔτε νὰ ἀκούσωσιν. Εἰς τοὺς περιπάτους των ἦσαν λίαν περιορισμένοι. Δύο ὁδοὺς μόνον ἐγνώριζαν. Τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν Σχολήν. Εἰς συγκέντρωσιν διασκεδάσεως οὐδέποτε μετέβησαν. Μέρους εἰς ὅμιλον νέων διεφθαρμένων οὐδέποτε ἔλαβον. Αἱ σχέσεις των μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν συμφοιτητῶν των ἦσαν πάντοτε σοβαραί, διὰ τοῦτο μετὰ πολλῶν διεκρίνοντο διὰ τὸ ἄμεμπτον καὶ κοσμιώτατον ἦθος, καὶ ἀπήλθον τῆς κοινῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως. Οἱ δύο διδάσκαλοι των, ὁ Ἰμέριος (ἐθνικός) καὶ ὁ Προαιρέσιος (χριστιανός) μετ' ἰδιαιτέρας ἀγάπης περιέβαλον τοὺς δύο αὐτοὺς φοιτητάς των, διότι τοὺς κατέπληττεν ἡ κοσμοῦσα αὐτοὺς ἀμεμπτος ἀρετὴ καὶ ἡ ἀκαταπόνητος ἐπιμέλεια εἰς τὴν μελέτην τῶν διδασκομένων μαθημάτων. Ἐντὸς κοινωνίας διεφθαρμένης καὶ βαβυλωνιακῆς ζῶντες οἱ δύο καλοὶ φίλοι καὶ ἀλληλοχειραγωγοῦμενοι πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σωφροσύνην δὲν ἔκρυπτον καὶ τὰς θρησκευτικὰς των δοξασίας, ἀλλ' ἰδιαιτέραν καύχησιν ἐθεώρουν ἐπονομαζόμενοι **Χριστιανοί**, ἀδιαφοροῦντες ἂν οὕτω ἀπέσπων τῶν ἐθνικῶν τὴν περιφρόνησιν καὶ τὰ σκώμματα. Ἀλλ' ὥς ἀκούσωμεν τὸν ἴδιον τὸν Γρηγόριον ἀφηγοῦμενον τὰς ἐν Ἀθήναις μετὰ Βασιλείου διατριβὰς του καὶ σχέσεις του.

«Οὕτω δὴ τὰ πρὸς ἀλλήλους ἔχοντες καὶ τοιαύτας ὑποστήσαντες εὐτυχεῖ θαλάμῳ κίονας, ὃ φησι Πίνδαρος, οὕτως ἤμεν εἰς τὸ πρόσω Θεῷ καὶ πόθῳ συνεργοὶς χρώμενοι. Ἰσοὶ μὲν ἐλπίδες ἦγον ἡμᾶς πράγματος ἐπιφθονωτάτου τῶν λόγων, φθόνος δὲ ἀπὴν ζήλος δ' ἐσπουδάζετο ἀγὼν δ' ἀμφοτέροις οὐχ ὅστις αὐτὸς τὸ πρωτεῖον ἔχοι, ἀλλ' ὅπως τῷ ἑτέρῳ τούτου παραχωρήσειεν. Τὸ γὰρ ἀλλήλων εὐδόκιμον ἴδιον ἐποιούμεθα. Μία μὲν ἀμφοτέροις ἐδόκει ψυχὴ δύο σώματα φέρουσα... ἐν δ' ἀμφοτέροις ἔργον ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ ζῆν πρὸς τὰ μελλούσας ἐλπίδας, πρὶν ἐνθὺνδε ἀπελθεῖν μεθιστάμενοι, πρὸς δὲ βλέποντες καὶ βίον καὶ πράξιν ἀπασαν ἀπηθύνομεν... ἀλλήλους τὴν ἀρετὴν παραθήγοντες καὶ κανόνες ὄντες ἀλλήλοις καὶ στάθμαι, οἷς τὸ εὐθὲς καὶ μὴ διακρίνεται. Ἐταίρων τε ὠμιλοῦμεν οὐ τοῖς ἀσελγεστάτοις οὐδὲ τοῖς μαχιμωτάτοις, ἀλλὰ τοῖς εἰρηνικωτάτοις καὶ οἷς συνεῖναι λυσιτελέστατον, εἰδότες ὅτι κακίας ὅσον μεταλαβεῖν ἡ ἀρετῆς μεταδοῦναι, ἐπεὶ καὶ νόσου μετασχεῖν μᾶλλον ἢ ὑγίαν χαρίσασθαι. Μαθημάτων δὲ οὐ τοῖς ἡδίστοις πλεον ἢ τοῖς καλλίστοις ἐχαίρομεν. ἐπειδὴ κατεῦθ' ἐστιν ἡ πρὸς ἀρετὴν τυποδοθῆαι τοὺς νέους ἢ πρὸς κακίαν. Δύο μὲν ἐγνώριζοντο ἡμῖν ὁδοὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ τιμωτέρα, ἡ δὲ δευτέρα καὶ τοῦ ἰσοῦ λόγου, ἡ τε πρὸς τοὺς ἱεροὺς ἡμῶν οἴκους καὶ τοὺς ἐκεῖσε διδασκάλους φέρουσα καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἔξωθεν παιδευτάς· τὰς ἄλλας δὲ τοῖς βουλομένοις παρήκαμεν, ἐορτάς, θέατρα, πανηγύρεις, συμπόσια. Οὐδὲν γὰρ οἶμαι τίμιον ὃ μὴ πρὸς ἀρετὴν φέρει μὴδὲ ποιεῖ βελτίους τοὺς περὶ αὐτὸ σπουδάζοντας. Ἄλλοις μὲν οὖν ἄλ-

λαι προσηγοῖαι τινὲς εἰσιν ἢ πατρόθεν ἢ οἰκοθεν ἐκ τῶν ἰδίων ἐπιτηδευμάτων ἢ πράξεων, ἡμῖν δὲ τὸ μέγα πρᾶγμα καὶ ὄνομα χριστιανοῖς καὶ εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι, ᾧ πλέον ἐφρονοῦμεν... πρὸς Θεὸν αἰρεσθῆαι δι' ἀλλήλων καὶ σὺν ἀλλήλοις. Εἴπω τι συντονώτερον. Βλαβεραὶ μὲν τοῖς ἄλλοις Ἀθῆναι τὰ εἰς ψυχὴν, οὐ γὰρ φαύλως τοῦτο ἀπολαμβάνεται τοῖς πρεσβυτέροις καὶ γὰρ πλουτοῦσι τὸν κακὸν πλοῦτον τὰ εἰδῶλα μᾶλλον τῆς ἄλλης Ἑλλάδος καὶ χαλεπὸν μὴ συναρπασθῆναι τοῖς τούτων ἐπαινέταις καὶ συνηγόροις. Ἡμῖν δ' οὐδεμία παρὰ τούτων ζημία τὴν διάνοιαν πεπυκνωμένοις καὶ πεφραγμένοις. Τοῦναντίον μὲν οὖν εἴ τι χερὴ καὶ παράδοξον εἰπεῖν, εἰς τὴν πίστιν ἐντεῦθεν ἐβεβαιώθημεν, καταμαθόντες αὐτῶν τὸ ἀπατηλὸν καὶ κίβδηλον».

Ὁ Ἰουλιανὸς παρέμεινεν ἐν Ἀθήναις περὶ τοὺς ἑξ μῆνας, ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Νοεμβρίου, καὶ ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίου καῖσαρ ἀπεστάλη ὡς διοικητὴς εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ ἐξαιτίαν δὲ ἦτοι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 361 ἔτους, θανόντος τοῦ Κωνσταντίου ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ.

Οἱ δὲ δύο φίλοι οὕτω στενῶς καὶ ἀδιαρρήκτως πρὸς ἀλλήλους συνδεδεμένοι ἀπεφάσισαν ἵνα ἐγκαταλείψωσι τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ ἤδη κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐκφρασιν τοῦ Γρηγορίου ἦν «**πλήρης παιδεύσεως ἡ φορτὶς ὡς ἐφικτὸν ἀνθρώπινῃ φύσει**». (Συνεχίζεται)

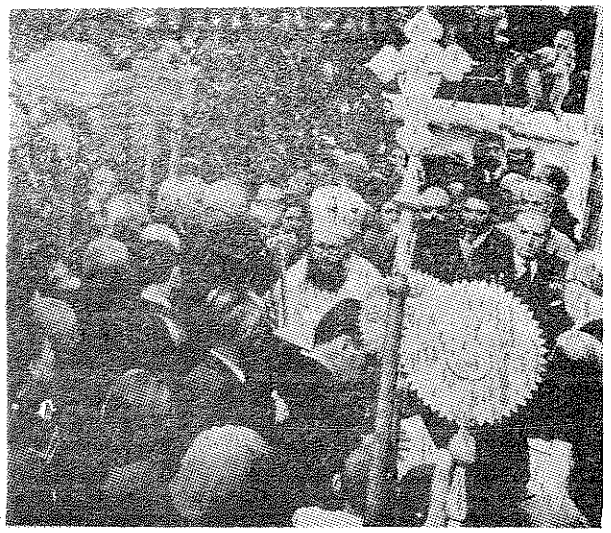
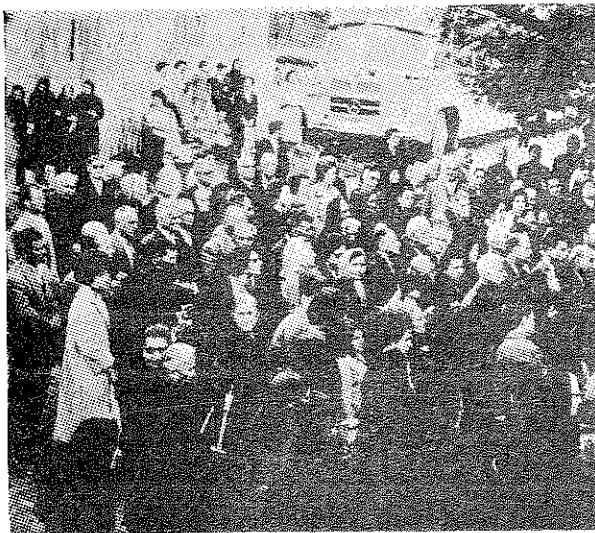
ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ «ΠΑΝΑΓΙΑ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ»

Τὴν 7)20-5-63 διενεργήθησαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν αἱ ἐκλογαὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνώσεως Κυριῶν καὶ Νεανίδων «Παναγία Ὁδηγήτρια» ἐν πάσῃ γαλήνῃ. Τὸ ἐσπέρας τῆς ἐπομένης τὸ νεοεκλεγέν Δ. Συμβούλιον κατηρτίσθη εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς :

1) Πρόεδρος Μαρία Παπαμακαρίου, 2) Ἀντιπρόεδρος Ἄννα Λέκκα, 3) Γεν. Γραμματεὺς Αἰκατερίνα Σιδερόη, 4) Ταμίας Μαρία Χατζηνικολάου, Σύμβουλοι 5) Βασιλικὴ Παπαγεωργίου, 6) Μελομένη Ζαχαρία, 7) Ζαχαροῦλα Λετζάκη. Ἡ διεύθυνσις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» εὔχεται ὁλοψύχως εἰς τὸ νεοεκλεγέν Δ. Συμβούλιον τὴν ἐξ ὕψους ἐνίσχυσιν καὶ πλουσίαν πνευματικὴν συγκομιδὴν.

ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΑΙ

Ἡ τραγωδία τοῦ Παγασητικοῦ, καθ' ἣν καρχαρίας ὡς βολὴς ἐπιπεσὼν κατὰ κολυμβητρίας κατεβρόχθισεν αὐτήν, ἐνέποιήσεν τρόμον εἰς πολλοὺς λουομένους εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐνεφανίσθησαν δὲ, κατὰ σχετικὰς πληροφορίας, καὶ ἀλλαχοῦ τῶν Ἑλληνικῶν παραλίων καρχαρίαί. Τὸ γεγονός δὲν εἶναι ἴσως τυχαῖον. Εἶναι γνωστὰ τὰ ἀκατανόμαστα ὄργια, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν χώραν εἰς τὰ παράλιά μας, καὶ διὰ τοῦτο τὸ εἰς τὴν δυστυχῆ κολυμβήτριαν, ἣτις δὲν ἦτο βεβαίως «**ἀμαρτωλὴ παρὰ πάσας**», τραγικὸν συμβάν, κάτι πρέπει νὰ διδάξῃ πρὸς σωφρονισμόν τῶν ἀτακτούντων

«Από τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου Σερεῶν, ἱερουροῦντος τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομου

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΝΟΣ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΟΣ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

Ἔτυχα σήμερον εἰς μίαν συναναστροφὴν. Κατ' αὐτὴν ἔγινε λόγος περὶ τοῦ μεθύσου ρασοφόρου, ὅστις ἐκακολόγησε τὰς γυναῖκας καὶ ἐκτύπησε τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦτο καὶ εἷς ἱατρός, νεωστὶ ἔλθων ἐκ Παρισίων. Κατέκρινε τὴν διαγωγὴν τοῦ ἱερέως. Καὶ τίς δὲν τὴν κατακρίνει;

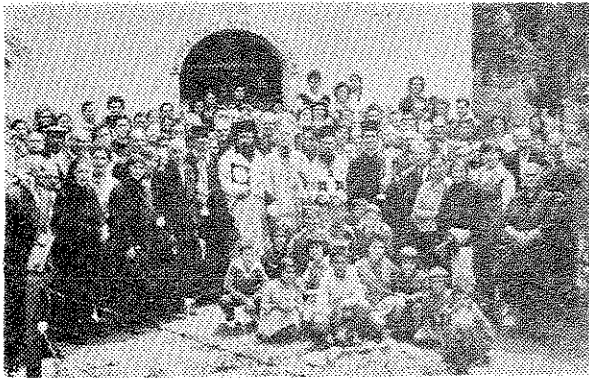
Δὲν περιωρίσθη ὁμῶς; ἔως ἔδω. Ἐζήτησε νὰ εὐφυσολογήσῃ καὶ νὰ ἐπιδείξῃ ἑλευθερίαν πνεύματός καταδικάζων ἐν γένει τὴν ἱερατικὴν τάξιν.

—Τί τοὺς θέλουν, ἔλεγε, τοὺς ἱερεῖς; Τί τοὺς θέλουν; Νὰ ὀδηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀλήθειαν; Ἄλλ' ἔπρεπε πρῶτον νὰ ὀδηγήσουν τὸν ἑαυτὸν των. Νὰ τοὺς ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἀρετὴν; Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν τὴν ἐγνώρισαν ποτέ. Νὰ μεσιτεύουν πρὸς τὸν Θεόν; Ἄλλ' αὐτοὶ νὰ ἴδωσιν ποτὲ αὐτοὶ τὸ πρόσωπόν του. Ἱερεὺς θὰ εἴπῃ πρόληψις, ἀμάθεια, τυραννία, ἀποκτηνῶσις. Συμβουλευθῆτε τὴν ἱστορίαν νὰ ἴδῃτε τί καλὰ ἔφεραν εἰς τὸν κόσμον οἱ ἱερεῖς. Πῶς ἐσχότισαν τὰ πνεύματα, πῶς ἐπίεσαν τὰς συνειδήσεις, πῶς ἐδέσμευσαν τὰς ψυχάς, πῶς διέφθειραν τὰ ἦθη, πῶς κατέβυλον τὸ δημόσιον φρόνημα, πῶς ἐξηχραίωσαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅπου ἐγκλημα καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ ὅπου αἰσχροτήτης καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ. Δεσμοφύλακες· διατί ὄχι; δῆμοι· διατί ὄχι; λησταί· διατί ὄχι; φονεῖς, δολοφόνοι· διατί ὄχι; οὐδὲν ἀγαθόν, πᾶν κακόν· διατί ὄχι; Ἴδου οἱ ἱερεῖς. Τίποτε ἄλλο. Καὶ ὅμως οἱ ἱερεῖς ὑπάρχουν. Διότι ὑπάρχει καὶ ἀμάθεια καὶ δουλεία. Ὅταν οἱ ἀνθρώποι ἀναπτυχθῶν, ὅταν αἱ προλήψεις πέσουν, ὅταν αἱ συνειδήσεις ἀνορθωθῶν, ὅταν τὰ σκότῃ διασκεδασθῶν, τότε θὰ σαρωθῶν οἱ ρασοφόροι.

—Ἀκουσε, τῷ εἶπον ἐγώ, ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ἄκουσε ἱατρεῖ. Κατέκρινες τὸν ἱερέα, ὅστις ἔσφαλεν εἶμαι συμφωνότατος. Κάτω τὸ ράσον ἀπὸ τὸν ἱερέα αὐτόν.

Καὶ ἐγὼ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων

μου φωνάζω· κάτω! Ἄλλ' ὅσον μόνον. Ὅχι κάτω ἐν γένει καὶ οἱ ἱερεῖς. Ὑπάρχουν δικασταί, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐχαιρέτισαν τὴν δικαιοσύνην. Θὰ εἴπωμεν ἐκ τούτου· κάτω οἱ δικασταί; Ὑπάρχουν διδάσκαλοι κρατοῦντες ράβδον διὰ τοὺς μαθητάς των, ἐνῶ εἰς τὴν ράξιν αὐτῶν ἤξιζε νὰ δώσῃ μερικὰ μαθήματα ὄχι πλέον ἢ ράβδος ἄλλ' ἢ μάστιξ. Θὰ εἴπωμεν λοιπὸν· κάτω οἱ διδάσκαλοι; Ὑπάρχουν ἱατροὶ ἀγύρται, δὲν τὸ λέγω βεβαίως διὰ σᾶς, οἱ ὅποιοι εὐεργετικώτερον κρίνουν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς των νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν διὰ παντός ἀπὸ παντός νοσήματος. Θὰ εἴπωμεν; κάτω οἱ ἱατροὶ; Εἶπες, συμβουλευθῆτε τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ συμβουλευθῆτε αὐτὴν εἰλικρινῶς, ἀμερολήπτως, ἀπαθῶς. Δὲν ἦτο ἐπίσκοπος ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος; Δὲν ἦτο διάκονος ὁ πρωτομάργης Στέφανος; Καὶ ὁ Τιμόθεος; Καὶ ὁ Τίτος; Καὶ ὁ Πολύκαρπος; Καὶ ὁ Λιουγύσιος; ὁ Ἀρεοπαγίτης; Καὶ οἱ κληρικοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐπὶ τρεῖς ὅλους αἰῶνας πρῶτοι ἐν τῇ πίστει, πρῶτοι ἐν τῇ ἀρετῇ, πρῶτοι ἐν τῇ ἀγάπῃ, πρῶτοι ἐν τῇ μαρτυρίᾳ; Καὶ ὁ Ἀθανάσιος καὶ ὁ Βασίλειος; Καὶ ὁ Γρηγόριος; Καὶ ὁ Χρυσόστομος; Καὶ τόσοι, τόσοι ἄλλοι, ἀληθεῖς τοῦ Ἰησοῦ διάδοχοι, φῶς τοῦ κόσμου, τύποι καὶ ὑπογραμμοὶ τῶν πιστῶν, ἀληθεῖς αὐτῶν ποιμένες; Συμβουλευθῶμεν λοιπὸν τὴν ἱστορίαν ἄλλ' ὄχι ὅπως τὴν συμβουλευόνται οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως. Συμβουλευθῶμεν τὴν ἱστορίαν ἄλλ' ὄχι ἀφοῦ σχίσωμεν δσας σελίδας δὲν ἀρέσκουσιν ἡμῖν. Κρίνουν τὸν ἱερέα ἐν τῇ ἀρνήσει αὐτοῦ ὄφειλον ὁμῶς νὰ τὸν κρίνουν ἐν τῇ ἀληθείᾳ αὐτοῦ Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι διέγραψαν τὸν τύπον τοῦ ἱερέως καὶ ὁ τύπος οὗτος παρ' ὅλον τὸ ἰδεῶδες του, εἶναι τύπος πραγματικός. Τὸν ἐπραγματοποίησαν ὄχι εἰς καὶ δύο, ἀλλὰ χιλιάδες. Βάλετε λοιπὸν τὸν λίθον σας, ἂν δύσασθε, κατ' αὐτῶν. Καταδικάσατε τὸν ἱερέα, ὅστις προσφέρεται ὀλοκαῦτωμα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἀγρίου, ὅπως τὸν

Ἀπὸ τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμὸν τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τῷ Ἱερῷ Νοῶ Ἀγ. Γεωργίου, Σέδες Θεσσαλονίκης, προσέχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Γαβριλίου κ. Ἀδελφίου, συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλλη ἐφημερίου καὶ ἱερομ. Συμεὼν Ἀγιορείτου καὶ τῶν Μοναχῶν Γερο Νεκταρίου Κατσάρου καὶ Εὐθymiῶν Ἀντωνίου καὶ πλήθους πιστῶν.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Ἁγίας Τριάδος Ἄνω Ἱλισίων. Ἡ λιτανεὶα τῆς περιφορᾶς τῆς Ἁγίας Εἰκόνης, προσέχοντος αὐτῆς τοῦ Σεβ. Διακλείας κ. Ἀκανίου, περιστοιχιζομένου ὑπὸ τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἱγνατίου Τσαντίλη καὶ Γερασίμου Βράκα.

διδάξῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην; ὅστις βαλσαμῶναι τὰς πληγὰς τῶν τραυματιῶν τοῦ βίου, ὅστις πτοεῖ τὸν ἰσχυρὸν ὑπομιμνήσκων εἰς αὐτὸν ὅτι εἶναι χοῦς, ὅστις ἀπομάσσει τὸ δάκρυ τοῦ ὁρφανοῦ καὶ στηρίζει τὰ βήματα τῆς χήρας καὶ χαίρει μετὰ χαίροντων καὶ πενθεῖ μετὰ πενθούντων, ὅστις στερεῖται καὶ τὰς θεμιτωτέρας ἀπολαύσεις, ὅπως ζήσῃ ὅλος ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ὅστις κατανύσσει τὰς ψυχὰς μας καὶ κάμπτεται αὐτὰς, ὅστις ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ θανάτου ἐμβάλλει ἐν ἡμῖν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα, καὶ ὅτε ἡ ἐγκόσμιος ζωὴ μᾶς ἀφίνει ἀνοίγει πρὸς ἡμῶν τὸ παραπέτασμα τῶν αἰώνιων κόσμων. Καταδικάσατε τὸν ἱερεῖα αὐτόν, ἂν τολμᾷτε. Λιθοβολήσατέ τον, ἂν δύνασθε. Συγχωρῶν ὑμᾶς καὶ εὐχόμενος ὑπὲρ ὑμῶν θὰ θὰ σᾶς δείξῃ ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματός σας. Κάτω οἱ ψευδοῖτερες, κάτω οἱ Φαρισαῖοι, κάτω οἱ ἀνάξιοι, οἱ ἀπεμπολοῦντες τὰ θεῖα. Αὐτοὶ μάλιστα! ἄλλ' αὐτοὶ μόνον. Οἱ ἀληθεῖς ὁμῶς ἱερεῖς εἴησαν εὐλογημένοι. Διὰ τὸ τοὺς καταδικάσωμεν πρέπει νὰ μὴ εἴμεθα πλέον ἄνθρωποι. Διὰ τὸ τοὺς λιθοβολήσωμεν, πρέπει νὰ εἴμεθα ἀληθεῖς βάνδαλοι. Διὰ τὸ τοὺς ἐκβάλλωμεν, πρέπει νὰ ἀποβάλλωμεν προηγούμενως πᾶν εὐγενὲς ἰδεώδες. Κάτω αἱ προλήψεις! μάλιστα. Κάτω ἡ ἀμάθεια! μάλιστα. Ἐλευθερία πανταχοῦ, φῶς πανταχοῦ ναι. Ἀλλ' ἐλευθερία ἀληθῆς καὶ φῶς ἀληθινόν. Οἱ ψευδοῖτερες τότε θὰ λείψωσιν, ἀλλ' οἱ ἀληθεῖς ἱερεῖς θὰ ἐκλάμπωσιν. Αὐτοὶ θὰ πρωτοστατοῦσι τότε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὸν ἁγιασμὸν τῶν ψυχῶν, τὸν ἀγνισμὸν τῶν συνειδήσεων, τὴν ἀποκάθαρσιν τῶν καρδιῶν, διδάσκοντες τὸ ἀληθές, ὑμνοῦντες τὸ καλόν, πραγματοποιοῦντες τὸ ἀγαθόν.

Ὁ ἱατρὸς ἐμφύβρισε λέξεις τινάς, ἀλλὰ δὲν ἀντεῖπεν. Εἶδεν εἰς τὸ ὥρολόγιόν του καὶ ἀπῆλθε. . . .

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορᾶς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγ-γος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

α' Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδοχριστοὶ καὶ ψευδοπροφῆται ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς»
(Ματθ. 24, 24)

Ἀναίρεσις ἐνίων πλανῶν τῶν Ἀντιχρίστου Χιλιαστῶν, ἡ «σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς, ἡ Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά».

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους ὅτι τῇ Πατρίδα μας λυμαίνονται σὺν τοῖς ἄλλοις αἰρετικοῖς, Παπικοῖς τε καὶ Προτεστάνταις καὶ οἱ Ἀντιχριστοὶ Χιλιασταί. Εἶναι τόσον ἐκδηλὸς ἡ ὑπ' αὐτῶν διαστροφή τῶν Γραφῶν, ὥστε εἰς ὑπὸ καὶ ἡ ἐλαχίστη γνῶσις τοῦ πνεύματος τῶν Γραφῶν εἰς ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους χριστιανούς, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀσχοληθῇ τις μετὰ τὰς μυθολογίας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

Ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ὡς Ἀντιχρίστῶν δὲν εἶναι ὑπερβολικὸς, ὥς θὰ ἴδωμεν. Διότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ συνήθρουν ὅλας τὰς αἰρέσεις καὶ τὰς πλάνας, ὅσαι ἀνεφάνησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ χριστιανισμοῦ μέχρι σήμερον, καὶ μετὰ ὅλας αὐτάς μαζὶ κατήρτισαν ἓνα σύστημα διδασκαλίας, τὸ ὁποῖον μᾶς παρουσίασαν ὡς διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Εἶναι δυνατόν ἐπομένως νὰ ὀνομασθοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐπίβουλοι τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας; Εἶναι ὅπως αὐτοὶ ἀποκαλοῦνται σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς, ἡ παραχαράσσονται καὶ διαστρεβλωταὶ αὐτῆς;

Δυστυχῶς, ὥς προελέχθη, δὲν γνωρίζουν οἱ περισσότεροὶ Χριστιανοὶ μας τοὺς προγονικοὺς τῆς Ὀρθοδοξίας θυσανρούς, δὲν γνωρίζουν ὅτι οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες ἡμίτηυσαν κατὰ βάθος καὶ πλάτος τὴν Ἁγίαν Γράφην ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ φωτισόμενοι, δὲν γνωρίζουν μὲ ποῖα ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα ἀνέτρεψαν τοὺς ποικιλοτρόπους αἰρετικούς, τῶν ὁποίων τὰς κακοδόξους διδασκαλίας ἀναμασσοῦν, οἱ χιλιασταί, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκουν εἴσοδον εἰς μερικὸς αἱ πλάναι αὐτῶν.

Σκοπὸς τῶν Ἀντιχρίστῶν αὐτῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἡ εὕρεσις τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἡ συσκοτίσις αὐ-

τῆς. Σκοπός τῶς δὲν εἶναι ἡ οἰκοδομὴ ἀλλ' ἡ καθαίρεσις, «οὐκ ἔρχονται (εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ) εἰ μὴ ἵνα κλέψωσι καὶ θύσωσι καὶ ἀπολέσωσι» (Ἰωάν. 10, 10). Τὰ ὡς φάρμακα ὑπ' αὐτῶν προβαλλόμενα διὰ τὴν θεραπείαν τάχα τῆς ἀνθρωπίνης Κοινωνίας, εἶναι δηλητηριώδη καὶ θανατηφόρα καταπότια μὲ ζαχαρώδη ἐπιφάνειαν. Οὗτοι εἶναι οἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου προφητευθέντες; ψευδοδιδασκαλοὶ, τῶν ὁποίων αἱ διδασκαλαὶ κηθύνουν τὰς ἀκοὰς (β' Τιμόθ. 4, 3) τῶν ἀστηρίκτων, τῶν μὴ ἀνεχομένων «τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας». Δὲν εἶναι παρὰδοξον ἐπομένως τὸ πῶς αἱ μυθολογίαι τῶν Ἀντιχρίστων χιλιαστῶν εὐρίσκουν ἀπήχυσιν εἰς τοὺς τοιοῦτους. Ἐπειτα εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὁ κόσμος εἶναι κουρασμένος ἀπὸ τοὺς πολέμους, ἀπὸ τὰς κακοπαθείας, ἀπὸ τὰς στερεήσεις, ἀπὸ τὴν σκληρότητα καὶ ἀπλησίαν πολλῶν πλουσίων, ἀπὸ τὰ κακὰ παραδείγματα μερικῶν κληρικῶν, καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὴν διαφθοράν, ἣτις ἐπικρατεῖ εἰς ὅλην τὴν λεγομένην Χριστιανικὴν Κοινωνίαν. Ἐρχονται λοιπὸν οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» ὡς «σιραιὸς σωτηρίας» τῶν καταπονουμένων καὶ σκληρῶς δοκιμαζομένων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας. Τὰς «κηθύνουσας τὰς ἀκοὰς» διδασκαλίας των συνοδεύουν μὲ διάφορα πρὸς τοὺς πτωχοὺς βοηθήματα. Διαδέτουν ἀφθονον χρῆμα, τὸ ὅποιον τοὺς ἀποστέλλεται ἀπὸ τὰς σκοτεινὰς τῆς Ἀμερικῆς οργανώσεις, τὰς ἀποσκοπούσας εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καταδικάζουν τοὺς πολέμους, δὲν λαμβάνουν ὅπλα εἰς τὰς χεῖράς των, καταφέρονται κατὰ τῆς κοινωνικῆς ἀνισότητος, κατὰ τοῦ κλήρου καὶ κατὰ παντὸς τοῦ ὑπὸ τῶν λαϊκῶν μαζῶν ἀνεπιθυμήτου καὶ μισητοῦ.

Πόθος διακαῆς τοῦ πτωχοῦ κόσμου εἶναι νὰ ἴδῃ μίαν Κυβέρνησιν δικαιοσύνης, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ζῇ ἀνθρωπινά. Εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν τοῦ ὄντος δεινοπαθοῦντος καὶ ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας παρεμειμένου μαρτυρικοῦ λαοῦ μας ἀνταποκρινόμενοι οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ἐπλασαν τὸν περὶ προσεχοῦς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἐπιγεῖν Βασιλέως μῦθον καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ σχηματισμοῦ Κυβερνήσεως ἀποτελουμένης ἐκ τῶν Πατριαρχῶν Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ.

Ἐπίσης ὑπερτονίζοντες τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ παχυλῶς ἐκλαμβάνοντες τὰς περὶ αἰωνίου κολάσεως διδασκαλίας τῆς Γραφῆς, ἐπλασαν ἕτερον μῦθον, κατὰ τὸν ὅποιον ἡ τιμωρία ὅλων τῶν ἀμετανόητων ἀμαρτωλῶν θὰ εἶναι ἡ ἐκμηδένισις αὐτῶν, ἡ ἐπαναφορά των εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθον. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ψευδοχριστοὶ καὶ ψευδοπροφῆται τῆς ἐποχῆς μας. Διδάσκουν ὅλας τὰς ψευδοδιδασκαλίας τῶν Προτεστάντων, ἥτοι δὲν παραδέχονται τὴν Παναγίαν, τοὺς Ἁγίους, τὰς πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβείας αὐτῶν, τὸν Κλῆρον, τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ἱερὰς εἰκόνας, τὰ λείψανα Ἁγίων, καὶ ἐν γένει ὅ,τι ἐκ παραδόσεως παρέλαβεν ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Περὶ αὐτῶν δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐν τῷ παρόντι ἐφ' ὅσον ἐν τοῖς προηγουμένοις ἡσχολήθημεν.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῳ

«Διηγῆσατό τις τῶν πατέρων περὶ μεγάλου γέροντος ὅτι εἰ ἤρχετό τις ἐρωτῆσαι αὐτὸν λόγον (σωτηρίας) ἔλεγεν αὐτῷ μετὰ ἔξεως (συνήθως). Ἰδοὺ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ λαμβάνω, καὶ κάθημαι ἐπὶ θρόνου κρίσεως· τί οὖν θέλεις ἵνα ποιήσω σοι; Ἐὰν εἴπῃς ἑλέησόν με, λέγει σοι ὁ Θεός, ἑλέησον καὶ σὺ τὸν ἀδελφόν σου, εἰ δὲ εἴπῃς συγχώρησόν μοι, λέγει σοι, συγχώρησον καὶ σὺ τῷ πλησίον σου. Μὴ ἔστιν ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; μὴ γένοιτο! εἰ θέλωμεν οὖν σωθῆναι ἐν ἡμῖν ἔστιν.

Ἀδελφὸς ἀδικηθεὶς ὑπὸ ἐτέρου ἀδελφοῦ ἦλθε πρὸς τὸν Ἀββᾶν Σισών, καὶ λέγει αὐτῷ. Ἠδίκηθην παρὰ τινος ἀδελφοῦ, καὶ θέλω ἑμαυτὸν ἐκδικῆσαι· ὁ δὲ γέρον παρεκάλει αὐτὸν λέγων. Μὴ, τέκνον, κατάλειπον δὲ μᾶλλον τῷ Θεῷ τὰ τῆς ἐκδικήσεως· ὁ δὲ ἔλεγεν, οὐ παύσομαι ἕως οὗ ἐκδικήσω ἑμαυτόν. Καὶ εἶπεν ὁ γέρον. Εὐδξώμεθα, ἀδελφέ· ἀναστάντων δὲ αὐτῶν καὶ εὐχομένων ἔφη ὁ γέρον. Ὁ Θεὸς οὐκέτι σου ἔχομεν χρεῖαν φροντίζειν περὶ ἡμῶν, ἡμεῖς γὰρ τὴν ἐκδικήσιν ἡμῶν ποιοῦμεν. Τοῦτο οὖν ἀκούσας ὁ ἀδελφός, ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ γέροντος, καὶ εἶπεν· οὐκέτι δικάζομαι μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ· συγχώρησόν μοι.

Καὶ ἔτι πρὸς τις ἀδελφός... ἦλθε πρὸς τὸν Ἀββᾶν Σιλουανόν... καὶ λέγει αὐτῷ. Ἀββᾶ, ἐχθρὸν ἔχω πολλὰ κακὰ ποιήσαντά με... καὶ βούλομαι παραδοῦναι αὐτόν τῷ ἄρχοντι. Ἐφη αὐτῷ ὁ γέρον· ὡς ἀναπαύῃ, τέκνον, ποίησον. Λέγει ὁ ἀδελφός· φύσει Ἀββᾶ, ἐὰν παιδευθῇ (τιμωρηθῇ) μεγάλως ὠφελεῖται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ὡς δοκεῖ σοι τέκνον ποίησον. Καὶ εἶπεν ὁ ἀδελφός· ἀνάστα, πάτερ, ποιήσωμεν εὐχὴν, καὶ ἀπέρχομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα. Ἀναστάντες οὖν καὶ εὐχόμενοι, ὡς ἦλθον εἰπεῖν, «καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν», εἶπεν ὁ γέρον. Καὶ μὴ ἀφήσης ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς οὐδὲ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

Καὶ λέγει ὁ ἀδελφός τῷ γέροντι· μὴ οὕτω πάτερ. Ἐφη ὁ γέρον. Ναὶ οὕτω τέκνον, ... ἐὰν πρὸς τὸν ἄρχοντα βούλει (θέλεις) ἀπελθεῖν ἵνα ἐκδικήσῃ σε, Σιλουανός ἄλλην εὐχὴν οὐ ποιεῖ σοι. Καὶ βαλὼν μετάνοιαν ὁ ἀδελφός, συνεχώρησε τῷ ἐχθρῷ αὐτοῦ.

Ἀδελφὸς ἠρώτησε γέροντα λέγων· θέλω μαρτυρῆσαι διὰ τὸν Θεόν. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ γέρον. Ἐὰν ἐν καιρῷ ἀνάγκης ἀνεχθῇ τις τοῦ πλησίον, ἴσον ἔστι τῆς καμίνου τῶν τριῶν Παίδων.

Διηγείτο ὁ μακάριος Ζωσιμᾶς ὅτι παρήγγειλε τινὶ καλλιγράφῳ βιβλία (νὰ ἀντιγράψῃ). Μετὰ οὖν τοῦ τελέσαι αὐτὰ (ὁ καλλιγράφος) πέμπας λέγει μοι· ὅτι ἰδοὺ ἐτέλεσα· ὅ,τι δοκεῖσαι (ὅ,τι νομίζεις) ἀποστείλον καὶ λάβε αὐτά. Ἀδελφός τις, ταῦτα μαθὼν, ἀπελθὼν ὡς ἐξ ἐμοῦ δῆθεν πρὸς τὸν καλλιγράφον... ἔλαβεν αὐτά. Ἐγὼ δὲ μὴ εἰδὼς (μὴ γνωρίσας) τὸ γινόμενον ἔπεμψα ἀδελφὸν ἐκ τῶν μετ' ἐμοῦ μετὰ γραμμάτων σὺν τῷ λογαρίῳ (λογαριασμῷ) ὥστε λαβεῖν αὐτά. Ὡς οὖν ἀπῆλθεν ὁ ἀδελφός, καὶ ἔγνω ὁ καλλιγράφος ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τοῦ λαβόντος τὰ βιβλία, ταραχθεὶς εἶπεν. Ὅντως ἀπέρχομαι καὶ λυπῶ αὐτὸν ἕνεκα τούτων τῶν δύο, ὅτι ἐχλεύα

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ἀκολουθῶν τὸν γενικὸν κανόνα τῶν ζώντων καθ' ὃν «τοῖς ἀνθρώποις ἀπόκειται ἀπαξ ἀποθανεῖν» ἀπέθανε καὶ ὁ Πάπας καὶ «ἐτάφη»· χαρακτηριστικὰ τῆς νοοτροπίας καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ ἐκάστοτε Πάπα, εἶναι τὰ ὅσα γράφει εἰς τὸν «Ρωμαῖον Παρατηρητὴν» ὁ προσωπικὸς ἐξομολογητὴς τοῦ Πάπα. Ἐμάνθανε, γράφει, περὶ τοῦ Ποντίφικος, Ρωσσικὰ ἐπ' ἐσχάτων, «διὰ νὰ δείξῃ πρὸς τὸν μεγάλον λαὸν τὴν μεγάλην του ἀγάπην, καὶ διότι ἠκολούθει τοὺς λόγους τοῦ θείου Λυτρωτοῦ, κατὰ τοὺς ὁποίους «οὐκ ἦλθε καλέσαι δικαίους ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». Πάντοτε ἡ ἐπιδιώξις τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἦτο καὶ εἶναι ἡ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Πάπα ὑπαταγή τῶν Ὁρθοδόξων, «τῶν κεχωρισμένων αὐτῶν ἀδελφῶν».

σέ με, καὶ ὅτι τὰ μὴ ὄντα αὐτοῦ ἔλαβε. Ἐγὼ δὲ τοῦτο μαθὼν, πέμπας δηλῶ αὐτῷ. Οἶδας (γνωρίζεις) ἀδελφέ μου, **ὅτι τὰ βιβλία διὰ τοῦτο κτώμεθα, ἵνα μάθωμεν ἐξ αὐτῶν ἀγάπην, ταπεινώσιν, πραότητα· εἰδὲ ἡ ἀρχὴ τῆς κτήσεως τῶν βιβλίων μάχη ἐστίν, οὐ θέλω κτήσασθαι βιβλίον... Δοῦλον γάρ, φησὶ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι.**

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΗΣΑΪΟΥ

«...Ἐξερεύνησον σεαυτὸν εἰ ἐξακολουθεῖς τοῖς ἔργουσιν Αὐτοῦ (τοῦ Κυρίου). Αὐτὸς ἀναμάρτητος ἐστί, καὶ τύπον ἑαυτοῦ δεικνύς σοι ἐν πᾶσιν, ἐπορεύθη ἐν πτωχείᾳ, σὺ δὲ οὐδὲ βαστάζεις τὴν πτωχείαν. Αὐτὸς οὐκ ἔσχε ποὺ τὴν κεφαλὴν κλίνει, σὺ δὲ οὐ βαστάζεις τὴν ξενιτείαν (τὴν διὰ τὸν Χριστὸν) μετὰ χαρᾶς. Αὐτὸς τὰς ὕβρεις ἐβάστασε, σὺ δὲ οὐδὲ μίαν ὕβριν βαστάζεις... Αὐτὸς οὐκ ἀνταπεδίδου· σὺ δὲ οὐ φέρεις μὴ ἀνταποδοῦναι κακόν. Αὐτὸς οὐκ ὀργίζετο πάσχων, σὺ δὲ καὶ καταπονῶν ὀργίζῃ... Αὐτὸς ἐν ταπεινοφροσύνῃ παρεκάλει τοὺς ἁμαρτάνοντας εἰς αὐτόν, σὺ δὲ καὶ τοὺς ἀγαπῶντας πλήττεις διὰ τοῦ λόγου. Αὐτὸς πάντα τὰ ἐπιφερόμενα Αὐτῷ μετὰ χαρᾶς ἔφερε, σὺ δὲ καὶ μικρὰν λύπην ἀκούων ἀγοιάνεις. Αὐτὸς πρὸς ἡν μετὰ τῶν ἐμπεσόντων ἐν ἁμαρτίαις, σὺ δὲ ἐπὶ τοὺς μεγαλυτέρους σου ὑψηλοφρονεῖς. Ζήτησον γὰρ τὸν βίον ἐκάστου τῶν ἁγίων, καὶ εὐρήσεις αὐτοὺς κακῶς ὑπομείνοντας, καὶ μὴ ἀνταποδοκότας (κακὸν ἀντὶ κακοῦ) ἤγουν τοὺς Προφῆτας, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς μάρτυρας, καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν Ἀγίων, ὧν (τῶν δοπιῶν) πάντων τὸ αἷμα ἀναβοᾷ «Ἐκδίκησον ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κατοικούντων τὴν γῆν», καὶ γὰρ οὗτοι πάντες, κακῶς πάσχοντες ἐμακροθύμουν, μὴ ἀνταποδίδοντες, μηδὲ ὀργιζόμενοι, καὶ ἀποκτεινόμενοι, ἢ λιθαζόμενοι, ἢ κατακαίόμενοι, ἢ καταποντιζόμενοι, ἢ κατακοπτόμενοι, ἐμακροθύμουν πρὸς τοὺς κολάζοντας, καὶ ἠῤυχοντο ὑπὲρ αὐτῶν... Σκόπησον οὖν καὶ σὺ σεαυτὸν, ἀγαπητέ... ὅταν γὰρ γένηται ἡ ἀνάστασις, ἕκαστος ἀνίσταται ἐνδεδυμένος τὴν οἰκείαν πράξιν, καθάπερ ἐνδυμα, εἴτε κακίαν, εἴτε δικαιοσύνην...».

(Εὐεργετ. Βιβλίον Β'. ὑπόθ. ΑΖ, ΑΗ)

250 ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ!

250 ἱεροὶ ναοὶ ἀνεκηρύχθησαν ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας ὡς ἀρχαιολογικοὶ χώροι, καὶ ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς κληρικοὺς, καὶ Ἀρχιερεῖς ἀκόμη, πᾶσα ἱεροπραξία ἐπισείεται δὲ πάντοτε ἡ ἀπειλὴ τοῦ Εἰσαγγελέως εἰς τοὺς παραβάτας Οἱ συνοδικοὶ Μητροπολῖται τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ἐχαρακτήρισαν τὴν πράξιν ταύτην «ὡς κατάλυσιν τῆς αὐτοτελείας τῆς Ἐκκλησίας» («Ἔθνος» 8-6-63). Ὄντως εἶναι ἀκατανόητοι αἱ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐρήμην αὐτῆς, ἀποφάσεις τῆς Πολιτείας. Ἱεροὶ Ναοὶ καθηγιασμένοι, εἶναι δυνατόν νὰ ἐξυπηρετοῦν μόνον τουριστικοὺς σκοποὺς, ἀντιθέτως πρὸς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐκτίσθησαν; Αὐτὰ ὅλα δεικνύουν τοὺς ἀπωτέρους καὶ διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος σκοποὺς ὠρισμένων «εὐσεβῶν». Φύλακες Γρηγορεῖτε!

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ

Μεταφέρομεν ἐκ τῆς «Καθημερινῆς» (9-6-63) τὰ ἀκόλουθα «Ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ ἀπαγορεύσῃ τὸ μέλλον νὰ συγκληθῇ ἐντὸς τοῦ θέρους εἰς Ἀθήνας συνέδριον χιλιαστῶν... Οἱ χιλιασταὶ ἀποτελοῦν αἵρεσιν καὶ μάλιστα ὑποπτον. Δι' αὐτοὺς δὲν ἰσχύει ἡ συνταγματικὴ διάταξις περὶ ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ἀντιθέτως ἡ κειμένη νομοθεσία περιέχει διατάξεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν τὴν δίωξιν τῶν ὁπαδῶν τῆς ἐν λόγω αἵρέσεως, πῶς ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους θὰ τοὺς ἐπιτραπῇ νὰ συγκροτήσουν συνέδριον εἰς Ἀθήνας;». Καὶ ὅμως τῶν ἀντιχρίστων χιλιαστῶν οἱ γάμοι καταχωροῦνται εἰς τὰ Ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους. Ἐνῶ τῶν χαρακτηριζομένων «ὡς Ἐθνικοφρόνων καὶ νομιμοφρόνων πολιτῶν» τῶν Παλαιοημερολογιτῶν δὲν καταχωροῦνται ἄπορα διὰ τοὺς πολλοὺς τὰ τοιαῦτα. Γνωστὰ ὅμως διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὰ ὅπισθεν τῶν περαπετασμάτων τελούμενα.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ἑπεύθυνος : Ἀπόστολος Ἀθ. Τζωάννης
Νικίου 15—Ἀθῆναι

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμαὶ 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἑξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Από τα εγκαίνια 'Ι. Ναού 'Αγ. Γεωργίου Μιχαήλ Ν. Λιουσίων-Αιτικής, Ιερουργούντος του Σεβ. Γαρθι-κίου Αδξεντίου 23 'Απριλίου.

ΛΕΥΚΩΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Υπό τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ ἡμέτερος κ. Ἀνδρ. Βαπορίδης ἐξέδωκεν εἰκονογραφίας τῶν Ἀγ. Ἐπτὰ Οἰκουμε. Συνόδων καὶ τινων θαυματουργῶν εἰκόνων τῆς Θεοτόκου μετὰ συντόμου περιγραφῆς τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῶν. Τὸ ἔργον εἶναι ἀξιόσπουτον. Τιμᾶται δρχ. 50 διὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ δολλάρια 3 διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀποσπᾶν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν ἢ εἰς τὴν «Ἐκ-δεσιν Χριστ. Βιβλίου» Φιλοθέης 11.

ΤΟ Γ' ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἐλθσαν αἱ ἐργασίαι τοῦ 3ου Θεολογικοῦ συν-εδρίου· ἐλέχθησαν πολλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐ-τοῦ, ὅπως καὶ εἰς τὰ προηγούμενα τοιαῦτα· ἀ-ποτελέσματα θετικά· οὐδέν. Δυστυχῶς ἐκ τῆς ἐκ-βάσεως τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀξιωματούχων καὶ τιτλούχων τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, «ἔχουσι μὲν τὴν μόρφωσιν τῆς εὐσεβείας» δὲν ἐγνώρισαν ὅμως τὴν μυστικὴν ἐ-νέργειαν καὶ δύναμιν αὐτῆς. «Χαλκοὶ ἤχουντες καὶ κύμβαλλα ἀλαλάζοντα» κατὰ τὸν Ἀπόστο-λον. Ἐλαχίστην ἀπήχησιν ἔχουν εἰς τὸν κό-σμον τὰ κηρύγματα τῶν 70 περίπου ἀρχιε-ρέων τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, τῶν 8.000 ἱερέων αὐτῆς, καὶ τῶν χιλιάδων Θεολόγων. Πόσον ἀλη-θινὰ ἀποδεικνύονται διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὰ θεόπνευστα λόγια νηπτικοῦ τινος πατρός, καθ' ὃ «ὁ λαλῶν, εἰμὴ ἢ ὁδηγούμενος ὑπὸ φωτὸς Οὐρανίου καὶ σοφίας, οὐ δύναται πληροφορεῖν τὸν ἐκάστου νοῦν»....,

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 11)24 Ἰουνίου πανηγυρίζει τὸ ἐν Βαρυμπόπη ἱερὸν ἡσυχαστήριον «Ἀξιον Ἔστιν, δι' ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας κατὰ τὸ ἀγιορειτικὸν τυπικὸν χοροστατοῦντος Ἀρ-χιερέως. Συγκοινωνία : Πλ Κάνιγγρος. Δεω-φορεῖα Βαρυμπόπης, Βασ. κτήμα Τατοῦου.

ἘΡΗΣΚΕΙΑ, Ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΟΝΗΜΕΝΟΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ,,

Μὲ αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν δημοσιεύεται εἰς τὰ «Νέα» τῆς 3-6-63 ἄρθρον τοῦ «ἐπιφανοῦς εἰδικοῦ βρεττανοῦ Ρίτσαρντ Ἀκλαντ», διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος «ἐξέφρασε δημοσίᾳ τὴν ἀποψιν ὅτι τὸ μά-θημα τῶν θρησκευτικῶν γίνεται στὰ σχολεῖα κατὰ τρόπον ξεπερασμένο, καὶ ὅτι οἱ μαθηταὶ ἀ-γνοοῦν στὴν μεγάλῃ τους πλειονότητι βασικά θέματα τῆς θρησκείας».

Ἐκθέτει κατόπιν ἐν ἐκτάσει τὰ ἀποτελέσματα ἐρεύνης του μεταξὺ τῶν μαθητῶν, καὶ ἐπιφέρει ἐν τέλει ὡς ἐν συμπεράσματι τὰ ἑξῆς : «ἡ κοι-νωνία στὴν ὁποίαν ζοῦμε, ἔχει ἀποκοπῇ ὁλό-τελα ἀπὸ τὴν θρησκείαν, εἶναι μιὰ κοινωνία ἡδονιστικὴ, ὁλιστικὴ, καὶ σὲ μεγάλη κλίμακα χωρὶς σκοπὸ... τὰ παιδιὰ μπαίνουν στὴν κοινω-νία αὐτὴ, ἔτσι καθὼς τὴν περιέγραψα μόλις βγαίνουν ἀπὸ τὰ σχολεῖα, χωρὶς τὴν ἀναγκαίαν κατάρτισιν». Καὶ ἔτσι εἶναι, διότι «ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου»· χωρὶς τὴν θρησκευτικὴν κατάρ-τισιν, ὁ ἄνθρωπος «ἐν σκότει διαπορεύεται, ὁ δὲ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ, οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει».

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἡ «Καθημερινή» εἰς τὸ φύλλον τῆς 12-6-63, δημοσιεύει ἀνταπόκρισιν ἐκ τῆς Δυτικῆς Γερμα-νίας, καθ' ἣν «οἱ ἀπόδημοι ἀδελφοὶ μας» διατρέ-χουν ποικίλους κινδύνους Μεταφέρομεν ἐνταῦθα περικοπὴν τινὰ «... Παράλλῃλως Ἕλληνες καὶ Γερμανοὶ Χίλιασταί, μέλη τοῦ «Στρατοῦ τῆς σω-τηρίας» καὶ ἄλλων αἱρέσεων πολιορκοῦν τοὺς Ἕλληνας ἐργαζομένους. Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι τὸ κακὸν δὲν εἶναι μικρόν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ληφθοῦν ὠργανωμένα μέτρα ἐναντίον του. Κάθε μέριμνα, κάθε δαπάνη ἐπιβάλλεται Ἐχάσαμεν τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἄς μὴ χάσωμεν καὶ τὰς ψυχὰς των Αἱ προπαγάνδαι τῶν διαφόρων ξένων χριστιανικῶν δῆθεν αἱρέσεων, (αἱ ὁποῖαι μουσικὴν σκοπὴν ἔχουν νὰ κοινιοποιήσουν, νὰ κάμουν σκόνι, νὰ διαλύσουν τὰ μεγάλα χρι-στιανικὰ θρησκευτάματα, διὰ τῆς ἐξωμόσεως καὶ ἀποβλακώσεως τῶν ὁπαδῶν των) λυμαίνονται ὡς γνωστὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα». Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῖα ἢ συμπαράστασις τοῦ τύπου εἰς τὸν ἐναντίον τῶν Ἀντιχριστῶν αὐτῶν ἀγῶνα ;